

O NOAPTE NESFÂRȘITĂ

Rujoiu Mihai

Era atât de vie noaptea ,când ninge cu petale
Prin scârțâit de umbre treceau ades vii nori,
Doar flacăra iubirii ce mai ardea sublimă
Prin geana prinsă-n vântul eternelor cântări.

Stătea luna descrisă în prea multe cuvinte
Spuse în timp pictând culori de curcubeu,
O zi a mai trecut, tăcută mi-e clepsidra
Și-al ei prea ud nisip curgând pe chipul meu.

E-o pură rătăcire acuma de moment
Când glasul răgușit mai vrea să își revină,
Dar oboseala cruntă prea des a încolțit
Și peste tot pahare umplute doar cu vină.

Ard lumânări în ceață ca zâmbetul pustiu,
Sub pleoapa unui zbor ce a-ncetat să zboare,
Ochiul se stinge ars prin focul cerului
Și-aștepți o mângâiere dintr-un parfum de floare.

Un sâmbure de val ce se ascunde-n mare
Privește țărmul gol fără de împliniri,
Un pescăruș își cată iubirea din privire
Rămân doar pene-n zbor și multe amintiri.

Mă ating în noapte fulgii eternelor ninsori,
La ușă îmi bat troiene prea înalte,
Doar inima mai arde ca focul într-un colț
Și se desprind doar voci umile ca păcate.

O seară nesfârșită în care nu am loc,
Prin fața mea tot trec atingeri care vin,
Sub clopotul ce bate prea mult a disperare
Se-ascunde o limbă lungă și plină de venin.

Se strâng lumini în horă, atât de reci și ude
În dansul care-nvârte un cântec fără rost,
Sub lacrima uscată ce-aleargă în derivă,
Vorba încă nespunsă retrasă într-un post.

Și noaptea încet se lasă în sărut de petale
Sunt alba stea ascunsă într-un imens deșert ,
Ard flacăra iubirii ce mi-e atât de dragă,

POEZII ONLINE

Doar vântul mai adie umbra pe un chip inert.